

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Kraft

Citation: Hjortø, Knud: "Kraft", i Hjortø, Knud: *Kraft*, 1902, s. 24. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_02-shoot-idm140289727734496/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Kraft

»Det var den slags ting, vi to plejede at tale om, inden du blev forlovet.« Den gamle skuttede sig; der var kold luft i dette hjem, syntes han.

»Ja, men man behøver jo ikke teorierne længere, når man har fået virkeligheden. Hvis Stendal hørte os, så vilde han trække på skuldrene.«

»Og ikke mer?«

»Det kan jo gerne være, det gik så højtideligt til, at han kom hen og tog mig om livet, men det vilde også være hele hans indlæg i debatten.«

Hey tog det lokale blad op igen og satte sig. Man er gammel fra det øjeblik, man er overflødig, tænkte han, og det at den yngre slægt gerne vil hygge om en, er ikke tilstrækkeligt til at modbevise ens overflødighed, man er lukket ude fra deres åndelige liv og det med en grusomhed, de ikke selv aner; i det højeste kunde man måske stige til at blive en tilbedt husgud i en lænestol, men et menneske, det er man ikke længere i de unges øjne, man er en afdød, der endnu ikke er begravet. Så er der børnebørnene, som man kan få lov at være bedstefar til, men man mærker nok, at der mangler et led, og at ens indflydelse er forbi. Det var især tanken om Henrik, der nagede den gamle; han var over tretten år, og endnu hade ingen oplyst ham om den frie tankes religion, og det var uforsvarligt, så meget mere som drengen læste katekismus og altså var udsat for en religionslærers sjælsnedbrydende indflydelse! Skulde hans unge sind virkelig lægges i tradisjonens døde gibsbandage! Og da Indre Missjon på den tid begyndte at brede sig til skræk for dem fra de gode gamle

dage, så erklærede Hey flere gange: Han blir nok indremissionær og en skam for hele familien! Men doktoren erklærede, at det måtte der ikke gribes ind i; den religionsundervisning, drengen hidtil hade fået, hade ikke gjort noget indtryk på ham, og det var jo også det heldigste; skulde han finde på at spekulere over religiøse æmner, så var det tids nok at retlede ham.

»Nu kommer de,« mældte fru Stendal og tændte spiritussen under æggekogeren.

»Nå, dær har vi professoren,« hilste den gamle, da Henrik kom styrtende og begravede sin ru drenge-næve i hans bløde hånd. »Hvad har du så tænkt, du skal være?« Men Henrik var allerede på vej efter moeren. —

»Læser du noget litteratur, Henrik?« spurte bedstefar, da de var kommet til ro, og hver hade fået hul på sit æg. »Marryat, for eksempel?«

»Nej, ikke mer,« erklærede Henrik; »han er et fjols og skriver prækener i de bøger, der er bestemt for drenge, men når han skriver for voksne, så er han ikke så hellig, det har jeg nok lagt mærke til. Inge-mann skal vi heller ikke læse, siger bestyreren.«

»Har I ham i historie?«

»Nej, vi får ham i femte klasse. Nu har vi Gerstrup.«

»Hvad siger han til jer?«

»Han? han siger ingenting.«

»Siger han slet ingenting?«

»Han hører os i leksjerne, men ellers siger han ikke noget, for han kan ikke noget.«

»Kan han heller ikke holde styr paa jer?«